

Cu mult timp în urmă, într-o casă minunată, trăiau un bărbat și o femeie care se iubeau nespus de mult și care într-o bună zi fură binecuvântați cu o fetiță frumoasă. Nimic nu părea să le umbrească fericirea, deși tatăl, negustor de țesături scumpe, trebuia să călătorească des și să își lase soția și fiica singure pentru lungi perioade de timp. Corabia lui naviga spre țărmuri îndepărtate și locuri exotice, pe care le descria în detaliu familiei în scrisorile pe care le trimitea des. Mama și fiica așteptau cu sufletul la gură orice veste nouă, și atunci când primeau o scrisoare, copila se așeza în grabă lângă fotoliul preferat al mamei sale, pregătită să asculte noile aventuri ale tatălui său și să viseze cu ochii deschiși.

Într-o zi nefastă, mama deschise plicul unei scrisori pe care tocmai o promise și imediat o strânse la piept cu un gest disperat.

– Mamă, ce s-a întâmplat? întrebă fiica îngrijorată.

– Nimic, scumpa mea, nu s-a întâmplat nimic, nu-ți face griji.

Dar în scurt timp mama nu mai putu ascunde faptul că suferea de o boală gravă, și atunci când tatăl se întoarse

, „Într-o zi nefastă,
mama ei se îmbolnăvi.“

acasă, doctorii îi dădură vestea că nu mai exista nicio speranță să poată fi salvată.

După o iarnă tristă, veni din nou primăvara și negustorul fu nevoit să plece într-o altă călătorie. Știa că urma să fie plecat pentru multă vreme, pentru luni de zile, poate chiar ani, și începu să se gândească la fica sa cât de singură se va simți. Așa că luă o decizie. Avea să-și găsească o nouă soție, pentru a-i oferi o mamă ficei sale multi-iubite, deși știa că nimeni nu-i va putea lua locul primei soții, nici în inima lui, nici în cea a fetiței.

Noua soție avea deja două fice apropiate de vîrsta ficei sale. Negustorul spera că cele două surori vitrege îi

vor deveni prietene odorului său și poate chiar îi vor mai alunga tristețea cauzată de absența părintilor.

Nu avea de unde să știe că nu după mult timp mama vitregă se va dovedi a fi o femeie egoistă și lipsită de suflet, și că surorile vitrege, îngâmfate și crude, la fel ca și mama lor, aveau să-i facă zile negre ficei sale.

Cu siguranță, nimeni nu și-ar fi putut imagina că o asemenea schimbare va avea loc în ziua în care sosiră la noua lor casă. Erau numai un zâmbet când coborâră din trăsură și fură întâmpinate cu bucurie de către copilă. Întâi, le arăta surorilor vitrege camera lor, iar apoi jucăriile ei.

Cu sufletul împăcat, negustorul începu să se pregătească de plecare.

– Dragele mele, de îndată ce ajung în port, vă voi trimite fiecareia dintre voi un cadou, promise el înainte să plece. Ce v-ar plăcea să primiți?

– O rochie nouă, tipă una din surorile vitrege. Si o păpușă de porțelan!

– Eu vreau două! Si o casă pentru păpuși. Si pantofi noi!

– Văd că vreți foarte multe cadouri! zâmbi negustorul.

Si tu, micuța mea? Tu ce dorești?

– Tată, aş vrea un copac.

– Un copac? întrebă el mirat, iar surorile vitrege izbucniră în râs.

– Da, unul dintre acei copaci despre care ne scriai, cu crengile încărcate de flori albe care cad în bătaia vântului ca niște picături de ploaie... Mi-ar plăcea să plantez unul la mormântul mamei mele.

– Un migdal, spuse el înduioșat. Da, copila mea, îți voi trimite un migdal, promise el, apoi le sărută pe fete pentru ultima oară, încălecă pe cal și porni la galop.

„Tatăl ei plecă într-o călătorie lungă,
peste mări și țări,
care avea să-l țină
pentru mult timp
departe de casă.“

